

A U K Š T A I T I S

L L K S

Rytų Lietuvos Vadovybių Organas

1952 m.

III ketvirtis

Nr. 2

I PRT. KARININKAI

Amžių bėgyje sukrauti dvasinių vertybių kapitulai išvedė tautą visotinam pasipriešinimui prieš XX amžiaus gėdą - bolševizmą. Išsilaisvinimo kovą tauta tęsia aštuoneris metus. Nešildrint baisių fizinių sunaikinimų, negirdėto istorijoje teroro, tauta, būdama stipri dvasioje, susibūrusi į LLKS, tęsia išsilaisvinimo kovą ir tiki laimėjimu.

LLKS yra karinė - visuomeninė organizacija. Kaip tokios organizacijos vadovaujantieji asmenys yra keliami į prt.karininkų laipsnius. LLKS įvertindamas tautos prasitį, prt.karininkų laipsnių pagrindą paėmė nepriklausomos Lietuvos kariuomenės karininkų laipsnius.

Mūsų kariuomenės karininkus rengė karo mokykla. Dalis jų, atlikę kariuomenėje stažą, tobulinosi aukštesiosios karinio parengimo mokyklose. Bet senas lotynų kalbos priežodis sako: ne mokyklai, bet gyvenimui mokomės. Taigi, prt.karininkų rengia gyvenimas. Aštuonerių metų kovos patirtis iškelė asmenybes, kurie, išėję praktiško gyvenimo mokyklą, savais darbais pateisino savo tautos akys.

Broliai prt.karininkai, tauta išugdė mus. Mes, privedėje šimtmečiais sukrautas tautos dvasines vertybes, šiandien savo pareigą turime atiduoti tautai. Šiandien tautos viltys sudedamos į tos kovos pradininkus - prt.Mes, broliai, kovojančios tautos lėmimu vadai jos išsilaisvinimo kovoje. Bet mes jais galėsime būti tik tada, kai vadovaudamiesi mus išugdžiusios tautos dvasia, žmogiškais akimis žvelgsime į

visus įvykius, o kiekvienam darbe lietuvi rasime sau brolių.

Savo dvasiai stiprybės mes turime sentis iš praeities, žmogiškais akimis žvelgdami į šviesią mūsų tautos istoriją. Prieš akis turėdami himno žodžius: Iš praeities tavo sūnūs te stiprybę semia, mes eisi me teisingu keliu.

Mūsų stiprybė - dvasios rasybėje. Mažiais lietuvis gaivališkai nedžiūgavo dėl didžiųjų pergalių, bet neliūdėjo nelaimėse ir nepasisekimuose. "epasisekimai turi būti ir mums tik ieškojimo kelio iš jų išeiti, tik grūdinimas valios. Mums tai turi būti lengva, nes mes savo siekimuose būdami teisūs, laiki mose nepasisekimuose negalime prarasti dvasios ryšybės. Savo dvasios rasybe mes daromės laisūs ir neįveikiami priešui, o suraminimas ir paguoda savo broliams.

Mūsų autoritetas paremtas ne blizgučiais. Mes ne nešiojame laipnių ir neireklamuojame jais - mes vadai savo dvasios stiprybe. Ir ne ginklu, bet dvasios didybe laikosi LKS. Ginklas yra tik kaip pūtelė laida mūsų dvasinei veiklai plėtotis. Kad ne ginklas ir blizgučiai yra išsilaisvimo pagrindas. Šioje laisvės kovoje, rodo nesena mūdiens. Visur, kur tik išsilaisvinimo kova tebavo vedama, vien ginklu, kur nebuvę dvasios stiprybės, o reikiama tik tikėjimas kažko greito ir netikėto, šiandien ten apie organizuotą sąjūdį nieko negirdėti. Bolševizmas sūnta su tydamas mūsų dvasios rasybės, bet pyktis nėra žmogaus protinio galvojimo išdava ir jis lieka bejėgis apsisprendimui.

Bolševizmas sūnta, negalėdamas įveikti mūsų tautos. Ji siutina mūsų dvasios rasybės ir žmogiškais pasitikėjimas laisvės atgavimui. Didelę dalį mūsų tautiečių ištrėmė į Sibirą, bet ir iš ten mūsų broliai ir sesės rešo pilnus pasitikėjimo laisvės rytojumi bei Tėvynėje likusius kovon skatina. Šius laiskus.

Mūsų tautai palaužti bolševizmas griežėsi nežmo nišką priemonių. Žmonėms sudaromos nepakeliamai sunkios ekonominės sąlygos, kad, muskurdintas žmogus greičiau prarastų žmogiškąjį kelią. Taigi, ir mūsų

daļa tautiešu, nepērņādami vispusiško teroro, pa-
lūta. Cīa LĪKS, ypač jo vadovs, iškyla pareiga
atduoti tautai bent daļi tū kapitāla, kuriais t u
ta save pasididžlavimui mus iškūgē. Tuo būdu mūsū
pareiga, broliņi prt. kariniekai, padēti kiekvienam
tautiešūi šmogumū pareiti ir šī skausmo kalijā.

Tā pasieksims ne vien brangindami savo tautos
grāšiasias tradicijas, bet ir šmogiškomis akimis
šveigdami ī nūdienos pasaulijē vykstāndius īvy-
kius.

Ir mēs šmonēs. Ir mēs klysti yra šmogiška. Bet
iškū klaidū turims mokytiš, turims, jas mugalēti, dar
tvirtesniais tapti. Ypač turims kovoti su iškū sve-
tur atkeliavosioms blogybēm. Viens iškū tokiū blo-
gū ītakū, slēgianti šmogaus dvasiā, silpvinanti
šmogaus kurybiņū pajēgums, yra nihilizmas. Tā
dvasiā vadovaujantis priestams ir Vakarū demokra-
tiniam pasauliui kaltinams, kad jo gendšnēios kul-
tūros pasekojē Rusijojē buvo iškūgdytas bolševia-
mas, jog vāliam demokratisiam pasauliis leido užiņti
daug kraštū, ir jū neilvāanojē ir pan. Bet ar tai
taisings ir šmog iškū pilnas pilvojisak?

Nacizmas ar bolševizmas yra šmonijos ligos. Kaip
bet kuri liga puola šmogaus organizamū, taip naci-
zmas ir bolševizmas puolē šmoniā. Biežū tū siste-
mā, iškūvystymai pagrinda, dave ne izvika kai kuriū
daļiū ekonomisnē struktūras bet dvasiāis pakisims.

Bet satosē, kad pasauliis yra pakēnkūki stipras
nue jū puolāndiū ligū iškūvūdyti. Šiandien šmoniā
nue vienos ligos jau laisva. Vinas vykssms Vakarū
demokratisiam pasaulijē rodo, kad pasirošisimē ope-
ruoti šmoniā ir nue antrosios ligos yra vykdomi
pilnu tempū. Ar netatājo šmoniā tomis ligomis per-
sirtū, ar priēd laikū padaryta operacijs nebūtū
pakēnkūsi vinas organizamū, ar būtū pakēnkūsi vienū
kartū abi operacijs?

Bolševimū armijos, iškūvārgintos karo, g lējo bāti
sunakintos ir tuo metu, kai jos susitiko su dem-
kratino pasaulio armijomis mugalējusios nacius.
Bet ar iškūvārgintos tautos dar būtū pakēnkūsijs ka-
ro uškēsim? Be to, to paties tikējosi ir Hitleris.
Jis galvojo turēsijs progos dar atsi riebti kai

Vakarų demokratinio pasaulio armijos kaip priešai su raudonąja armija. Kinoms, bolševikišės armijos galėjo būti sunaikintos, galėjo nebeteisigriebti ir Hitleris, bet ar smėiams būtų palaidota bolševizmo idėja?

Juk daugelis nacių pavergtų Europos tautų, jų žvėriškumą pasėkoje, ir bolševikus žiūrėjo kaip į išvadotojus. Milėja tų tautų pasipriešinimo kovose prieš nacius žymias vadovaujandias vietas turėjo komunistai/Italijoje, Jugoslavijoje, dalis čekoslovakijoje/. Kad daugelis nacių pavergtų tautų žmones simpatizavo komunistams, kaip iš nacių išsižadavimo kovos dalyviams, rodo ir pokariniai laisvi rinkimai, nes komunistų partija gaudavo daugumą sia balse/Prancūzijoje, Italijoje, čekoslovakijoje/. Ar pokarinių sunkių ekonominių sąlygų pasekoje nebūtų buvęs dar didesnis palankumas komunistams? Ar nebūtų tuomet žiūrime į Vakarų demokratijas kaip į viso to kaltininkus, o į bolševikus kaip į išvadotojus?

Panešus reikalas ir su Kinija. -on čistai milijonų išvargintų kary, ko pasekoje išsigalėjęs budas ir skurdas. Juk nesalėjo vienu kartu kelis milijonus žmonių būti pagerintos gyvenimo sąlygos. O tuo atveju ar nebūtų tos išvadėjusios tautos žavėjęs komunistams, Vakarų demokratijas žvelgiant eršiausiu priešu.

Kaip, broliai prt. karininkai, dalis tautiečių pavargo laisvės kovoje, bet mes pavartiti mesilia tie siog neturia teisės opvilti musis psitinojusios tautos. Mes turime rasti savyje jėgą išsaugoti taš tos sveikąją dvasią, turime stoti į palūžusį sparnus uralių vietas ir kiekvieno atveju rengti jaunusiuosius, kad kiekvieną iš mūsų būtų kas pakeičia. Mūsų sveika galvosena turi parsiinti prt., kiti la-jai ir bent dauguma tautiečių. Atėjo laikas kai tautos dvasia turi būti išsaugota, kad ateityje ji vėl galėtų ugdyti asmenybes.

Teisinga pažindra į žmonijos skausmą - bolševizmą padės rasti savyje jėgą vadovauti išsilaisvinti mo kovai iki galo. Kaip mes nėjome vaduoti cruzi -

jos ar Ukrainos, taip ir laisvasias pasaulis nevada-
vo mūsų. Bet ar tai ne žmoniškis? Tik kiekvienas žmo-
gas gimė tik savo kaimą, savo žemiškumą, oš. Juk ir
Kristus, kurio tiesos ir šiandien gyvenimiškos tebe
ra, neliepė artimą labiau mylėti kaip save. Taip ir
Vakarų pasaulis tik išvalęs, kad komunizmas sudar-
o gramą visai žmoniškai, taigi ir jiems, tik leidęs
pasauliui įsitikinti, kad tai nėra žemiškasis ke-
lias, apsijungė jo sušlygdytai visiems laikams. Juk
ir mes atstovaujame demokratijai ją pūsdami ir iš-
žvelgdami tik bioga ten, kartame kaka ant kurios pa-
tys sėdime. Tuo pačiu mes prarandame dvasios ramybę
ir pasitikėjimą - tai dvasines vertybes, kurios ir
ši skausmo kelis padeda išgyventi žmoniškis.

Taigi, uroliai pr. karininkai, kartu su laisvuoju
pasauliu teisingai žvelkime į žmoniškis skausmą, bol-
ševizmą. Partos dvasia mus išvedė į pasipriešinimo
kovą prieš šį ne žmogaus kelio vadovą, tai ta tau-
tos dvasia vadovaudamiesi kartu su visu pasauliu
ši skausmą nušluostime ir nuo savo Tėvynės.

D i e d u k a s

SAVO ŽEMĖS VIEŠPAIŠIS
/Prenesėme LVK Barybos 1952 m. A mėn. 5 d. Kėrvoje/
jos narių posėdyje 1952 m. A mėn. 5 d. Kėrvoje/

Atuntus metus mūsų žemėje traukanti kova, jos
metu mūsų tautos patirti mirtelės, kartai ir par-
tizana klausis: ar gi šiandien-bolševizmas ar-par-
tizanas - Lietuvoje gali jaustis savo dienos, savo
gyvenimo viešpašis? Kadangi su šiuo klausimu parti-
zani dažniausia kreipiasi pas vadus, juo ir save
regėdama, stengsimos atsakyti.

Bolševizmas, kuris ne metais skelbiasi ir mūsų
dienos viešpašiu, 1949 metų spaliny švenči, išve-
karėse per viena iš savo vadų Malenkova viešai pa-
reiškė, kad jis-bolševizmas-tik tada dėl savo die-
nos gali būti ramus, jei jam bus leista bolševikišk
kai sudemokratinti Vokietiją. Išvydus, kai šiuo su-
demokratiniuo pradėjus siekti korelavo vabalo sė-
jos pagalbe, dėl savo dienos pastovumo korejoj

prakalbėjus patrankoms, išgirdom Stalina kalbant į komasolus kalbos mokslu klausianis. Gretinant Stalina lino nuomoną apie kalbą, kryžiaivinašį, iš kurio rusų kalba išeis nugalėtoja, su Korėjoje bolševizmo dienai susidariusia padėtimi, iš viso to beliko daryti išvada: Stalinas kalbėjo, jog nesurūšiusus sątuos, milijonų uždvaldytų, tik prisiskaitėliai ir talmudistai galėjo rizikuot pradēt Korėjoj karą. Kadangi tas karas pradėtas politbiuro valia, dėl to ir vėl anas Stalino kalbos belieka tvirtint, jog jis VKP/b/CK pasistatęs komasolais išpludo už tai kad jie, besaugodami talsada, nebijo prarasti tėvynės.

Savo pateisindamas Stalinas 1951a. vasario mėnesį prakalbėjo per "Prawdos" korespondentą, apie tuos bemokslus, kurie net to neregi, jog SSAR vien apie pasirengimą karui negali galvoti, negalvodama apie bankroto buklę. Kad politbiuras tik po doros pamokos galima atvesti į protą, regėjome tada, kai Stalinas į San Franciško pasirašant taikos sutartį, su Japonija/savo atstovą išsiuntė tik pakalbėjęs apie atomo bombą/sišku, apie tą, kurios gausybė visu pokariu vyksta JAV šalyje/.

Šiuo Stalinui paskelbus, kad juo sekimas ne vien tai rodo, kad esi komasolų proto, tikriausias bemokslis, negalis išvelgti SSAR bankroto buklės, bet ir tai, kad juo sekimas gali reikšti atomo bombos padarinį, siekiamą, į tai atsakė 1951a. spalinių švenčių išvakarėse vienas iš jo draugų Berija. Taikos sutarties su Japonija akivaizdoje Berija pareiškė kad su tokiomis taikos sąlygomis sutiko ir beprotis Hitleris. Neužmirėmus ano bepročio taikos sutarties su Stalinu, kurios dėka pradėtas antras pasaulinis karas, aišku, šiuo atveju belieka tikėti, jog Berija, durdamas į Staliną pirštu, pareiškė palaukti me, iki demokratinis pasaulis parengs antrą Hitlerį, tada šies bepročias pradėjus trečią pasaulinį karą, Stalinas, nematydamas reikalo atsiklausti mūsų proto, puls Čerčiliui po kojų dėl pagalbos.

Šiuo prie Stalino tvirtinimo, kad bolševizmas tė

ra komunistų, bemokslų, išdaiga, Berijai pridėjus, jog tai išdaigai vadovauja beprotis, klausime: tai kas gi tas bolševikas, kuris skelbiasi mūsų dienos viešpačiu?

Kad atsakius į tai, kiek Stalino, politbiuro taip klaidkiai išgarsintas bolševizmas gali būti mūsų dienos viešpačiu, prieš tai tenka atsigrįžti į istoriją.

Ten regime 1831 ir 1863 metus. Tai lietuvių tautos išsivadavimo pastangų parodymo metai. Jeigu žvelgiant į to meto sukilimus kaip į nuosą faktą, jei, anot Biliūno, baigės liūdna paseka. Į tai pažiūrėjęs Rondozauskis taria - gloria victis /garbė mugalėtiesiems/. Kad bolševikai ir bepročiai gali tuos metus gali kalbėti, rodo ir iš to laiko jų priaugimas gyvenimui: ne vien lietuvių tauta prieš rusišką bizną kilo 1831, 1863 metais; tie metai tebuvo ir rusų tautai susiprasti kilti į išsivadavimo kovą iš klaidkios caristinės tironijos; tik ir šio kartu neužmiršę lietuvių išminties, varna neišperi vanašėlio raibėjo", regim įvykių eiga: 1905 m. kilus rusų tautą išgriauti iš pagrindų tai, kas jų išugdė bepriemoninkais, ši kilimą užbaigė 1917 m. lygi užbaigus: kieno prigintis traukia po sąlyvynus kapa tytis, tas negali išverti ir kitiems savo džiaugsmo nepadovanojęs. Iš šia regėdami, kiek bolševikas gali būti mūsų dienos viešpačiu, į savo istoriją žvelkime savomis akimis.

Nesigina ir bolševikai, kad jų gandytojai mus pavergė brutaliais jėgoms pagalba. Vėl to 1831, 1863 metai ir yra mūsų tautos pastangų kėlimo metai, vaduojantis iš tos brutaliais jėgoms. Tiesa, tai liudė daugiau ano meto tautos atstovus - bajorus ir ponus. Tik, kiek rusiški bajorai vėsdami savus burliokus džiugant vergiavą, liejėmu krauju, ašaromis išugdė juos bolševikiniais žvėrimis, tiek lietuviški bajorai išvesdami į kovą prieš jų vergėją artojėli, jo dvasią kėlė krat, tie bet kuria vergija.

Kiek šitas tautos kelias rodo ir tai, kas mes išvedė būti savos dienos viešpačiu - partizanais, tiek pat jis ir klausia, kiek mes jais privalome būti. Aišku, saugodami mūsų tėvų prispyvenimą, kuris yra

mūsų paveldėjimu, atsakant į šį klausimą tenka žvelgti ir į tai, kuo gi konkrečiai reiškiasi komunistų bolševizmas, vadovaujamas bepročio diriguojamų be-mokslų.

Tam ryškiau pavyzdžiu yra Korėjoje derybos dėl taikos paliaubų. Komunistų nesilicidimas net prie minties dėl belaisvių laisvo apsisprendimo ir mūsų kalba, kad bolševikas savo tarmui neužmokėjęs algos /šiuo atveju - kulipkos/ negali gyventi. Pabandžius tai gretinti su amnestija, gauname: bolševikas siūlo mums padėti, į kurią židrėdamas ir Stalinas sako, jog tai bepročių vadovaujama darbas. Konkrečiai: per amnestiją bolševizmas siekia, kad mes už mūsų tautos krypimą nuo rusiško kelio jau 1831, 1863 metais atitinkamai padirbėję pasivytume ir susilygintume su žverim auklėtu burlioku.

Tik tai ne viskas, kas įsako mums būti savos dienos viešpačiais - partizanais. Čia vien materialioji pusė, apsigynimas savęs nuo išprievartavimo, nuo pavertimo komasolu, iš kurio, JAV atomo bombos akivaizdoje, ir Stalinas kvatojasi. Prieš mūsų akis stovėri lemiamas reikalo klausimas: ar, kaip ir po 1831, 1863 metų, mūsų tauta ir po bolševikmečio nebus pažėista būti savos dienos viešpačiais? Konkrečiai: kuria galimybe Partizanas Lietuvoje turi išsilaikyti?

Šita galimybė, broliai Vadaš, tauta išugdė mus. Krumpai dėl to tiek:

Kiek akivaizdoje tremimų, bolševikinio teroro tauta nebojo kilti Partizanų, kilti į kovą ginant savo dieną nuo jos išniekinimo, tiek mus iškėlus LLES vadais tauta įpareigoja - bolševikmečiu Lietuvoje išlaikyti gyvą Partizaną.

Tai mūsų, broliai Vadaš, pareiga Tėvynei!

.....
Reikvytis

IŠSILAISVINUS

/Keletas minčių ateities klausimais/

Svarstant dabarties rūpesčius ir klausimus, nie-

kažkos negalima užmiršti atseit. Dabartin peruo-
šia kelia, atseit. Todėl turint aiškesnę atseit
perspektyvą, galima tikėti, kad tiklesni bus ir da-
barties žingsniai.

Cia norisi persikelti į tas šviesias atseit
dienes, kai kraštas bus nusimetęs okupacijos jungą,
ir apsvarstyti, kokiu politinė ir visuomeninė pa-
dėtis susidarys jo viduje, taip pat koks vaidmuo
galėtų tekti sąjūdžiui tos padėties skilvaisdejo.

Da stambūs veiksniai, kraštui išlaisvinimus, tu-
rės sukti į artimą kontaktą. Iš vienos pusės iš-
kentėjusi bėgčius sunikinimus ir vedusi diaviriską
kovą savo žemėje mūsų tautos daugumą, iš antros pu-
sės toji mūsų tautos dalis, kuri, pasitraukus į Va-
karus, kovoja dėl krašto laisvės ir nekanti usiai
laukia tos dienos, kai galės grįžti tėvynei. Da
stambūs es anizaciniai vienetai šiuo metu apjungia
tuos kovojančius veiksmius: užsienyje Vyriaus-
sias Lietuvos Išlaisvinimo Komitetas, o krašto vi-
daje Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdis.

Abiejų organizacinių vienetų tikslas yra visiškai
bendras, tačiau veikimo bei kovos sąlygos yra
visiškai nepanašios. Todėl natūralu, kad dėl tų sąlygų
nepanašumo abiejose sąjūdžiuose bus esminiai skir-
tumai. Jie neturi ypatingesnės reikšmės šiuo metu,
kol abu sąjūdžiai veikia kiekvienas savo platfor-
moje. Tačiau tada, kai šie abu sąjūdžiai ir šios abi
tautos dalys susitikis vienoje platformoje, be abejojimo
tie skirtumai labai išryškės.

Tuos esminesnius skirtumus galima pramatyti
ir šiandien. LDK tvarkosi nepartiniais principais. Su-
prantama kodėl: jis išreiškia vieningą, tautos su-
citalkiną, kūltūrinę kovą, kur partiniai skirtu-
mai iš viso nebeegzistuoja. Padėtis sunkumas ir
pė visišką vienybę minti, o laikas vis daugiau
mukrina ir užtašuoja tautoje buvusius kažkieno ryš-
kiaus partinius skirtumus. VLEK-as gi atstovauja
politinėmis partijomis susiskirstčiusią tautos da-
lį. Šeimaš partinių skirtumų, jo veikėjai ir mariai
išsinešė. Demokratinuose kraštuose, kur tautos
tvarkosi politiniais partiniais principais, tie skirtumai

aišku, negalėjo užsitūnėti. Visai natūralu, kad VLIK-as savo sudėtyje atstovaujamas įvairią partijų ir srovių.

Vakarose veikia ir VLIK-o šakelė, kur kas mažesnė mūsų tautos dalis. Tačiau ten subūrtosios partijos bei srovės turi sąlygas išsiauginti sau tiprius vadovaujamius kadrus. Jos, be abejoj, aktyviai dalyvaujamos tautinėje ir tarptautinėje veikloje, turi galimybę tuos kadrus gerai paruošti ir ištreniruoti.

LIEK atstovauja visą krašte likusias ir susijon ištrūkstusias tautos dalį, tačiau, veikdamas ilgus metus trūskančios giukuotos kovos sąlygomis bei aplinkybėmis, kur okupantai ir šalies išėvi - kai mirtinai naikina kiekvieną laisvą mintį galinti puoselėti laisvą, mūsų sąjūdis darosi vis kurtesnis kadrais. Tačiau reikia tikėti, kad galutinėj kovos fazėj tą kadrą bus likęs bent pats menkiausias minimumas.

Savo sudėtomis aukomis ir savo nuopelnais LIEK yra populiarus tautoj. Tauta jam prijuočia visa savo dauguma. Paskutiniu laiku krašte darosi populiarus ir VLIK-as dėl savo kovos užsienyje.

Didžiausias tautos troškimas būta, kad abi jos dalys ir abi jos atstovaujantys sąjūdiai, oriaiš kai pasiavę rankas, rast, vieningą kelią visiems atstieis lygiams. Nėra jokios abejonės, kad abi tautos dalys ir abu jos atstovaujantys sąjūdiai susitikis su geriausiais norais ir geriausiomis viltimis. Tiek pabėgėliai iš Vakarų, triše į paša dėtają žemę, tiek krašte bėgęji užuob, iškentėjusios tautos atstovai turės, be abejoj, tiek idealis mo ir gerą pasiryšimą, kiek iš viso mūsų tautoje to gal niekada nėra buvę. Ngoistiniai bei partiniai interesai, reikia tikėti, bus labiau užmiršti negu kada nors anksčiau.

Neštarint to, tarp viena, iš kita gali atsirasti žymia, ir net esminių nesusipratimų. Tai kaip pirmo sakyta, ne iš blogos valios, bet dėl nevienos do peišisrio į įvairias problemas.

Kraštus, be abejoj, jaučia, kad tiksliausiai galė

ty ieroikšti jo norus ir mintis tie žmonės, kurie, iš je nepasitrukdami, kartu sužanta kardi ir ko-voja. Juose krasitas, be abejo, jausis ir ta viarybes minties subrendimo, kurio tauta visa laika ilgėjo-ai. Tiksliausiai būta, kad šalis tiek politinėj, tiek visuomeninėj, tiek kitose sferose būtų atstovauje-ja krašte kovojusio sąjūdžio žmonis. Grupėms, gūku sioms iš užsienio, normaliai turėta takti pagalbinė rolė. Tačiau čia tikrai teorija. Praktikoje tai ne bus įmanoma dėl mūsų sąjūdžio kadry bei bendrai dėl ryškensniųjų inteligentijos atstovų, staci-kinimo mūsų krašte.

Gerai suprantam, kad ginčas ateity turi eiti ne dėl to, kad užimti postus, bet dėl to, kaip teisingiausiai atlikti savo pareigas tautai. Todėl nėra abejonės: kuo ILKS bus menkesnis kadry atžvilgiu, tuo labiau jis sūsiangsis tais kadrais, kuriuos at-šivė VLIK-o susibūrusios grupės. Būtinis dalykas yra ne tas, kokis samanyis il iš kokio grupis tautą valdys. svarbu, kad valdančios grupės teisingai su-praštų tikrasias tautos muotalkas ir nesmeitų su ja į savotišką koliziją.

Kaip pirma minėta, VLIK-as tautoj darosi popu-liarus dėl savo kovos užsienyje. Ypač dėl to, kad jam pavyko subūrti vienybės sąjungą mūsų tautie-čių grupis. Tačiau VLIK-o viarybė nėra tos pat rūšies šios, kaip ILKS-ošuo tarpu, kai paskutinyeis jau su-vo priimtis yra vienybės, tai sakysis yra vie-nybės tik per atskirą savitarpį besiveržiančią grupis laikiną suderinimą.

Bežinia/bent man/, ar VLIK-as negins tauti savo veiklą išvaunotoj Lietuvoj, kaip bendras vienetas. Tauta, aišku, to pareidantų. Bet kad taip būta, sunku patikėti. Graičiausiai kiekviena VLIK-o partija iš eis su savo programa, kiekviena vilios sau šalinis kas ir rinkėjus. Prasidės savitarpio kovos ir vai-đai. Demokratijoje kitaip ir nebūna.

Tačiau į partijas varžymai tarpusavy bei į jų rietenas tauta su dideliu palankumu bežiūrės. Mar-ges partinis susikiirštymas, aršesnis tarpusavio varžybes tautai, bent jau iš pradžių, rodysis net keista. Kinėse, vėliau, jeigu tauta visa savo mase į sitruaktą į tas varžybes ir rietenas, tarpusavio

kova turētu būti labai aštri ir nemalonė, nes tau-
tos nervų sistema yra be galo sudirginta ir ne-
greitai grįš į normalų stovį.

Koks LLKS uždavinys ir koks jo likimas turėtų
būti skvarbiausioje tokios padėties?

Firmiausia šis turėtų kilti klausimas, kokioje
padėtyje bus LLKS pačioje okupacijos pabaigoje. Da-
lykas, kad jis dėl priešų naikinimo bus
organizaciniu atžvilkiu visiškai apgraudas. Ta-
čiau ir tokiu atveju ^{ta}neturėtų sustabdyti jo gy-
vavimo. Sąjūdžio idėja, jo aiškesni kovos principai
bei už tautos vienybę, už tikėjimą ir teisingumą
bei kitas tautos vertybes, viską tai kūrė per
daug gyvų, kad būtų galima veiksmingai sunaikinti. Jei
kas ir bus apgraudas, tai ateityje beveik savaimis
susiburs ir prie seniausios iniciatyvos susisus
su organizacine išraiška.

Se abejo, po okupacijos sąjūdis, norėdamas vaik-
ti tautoje, kaip organizacinis vienetas, turės per-
siformuotis ir prisitaikyti prie laisvojo gyven-
imo sąlygų. Todėl klausimas: kokios organizacinės
formos jis turės įgyti? Man rodos, pirmiausia są-
jūdis ką bedarydamas, visuose savo veiksmuose
se turėtų išlikti gyvas savo didžiojoje tautos
vienybės principai. Tai atsivėlgdamas jis
turėtų iš vienos pusės padėti darniai bendruo-
ti bei susilieti pabėgėliams ir jų organizaci-
niam vienetais iš Vakarų su viso tautos masė, iš
antrosios pusės jis turėtų išlikti jungti bei
ryši ir darni bendradarbiavimą bei risti tarp i-
vairių politinių partijų, kurias pradmenis šis vėl
išryškina grįžusieji iš Vakarų.

Atsižvelgiant į tai, man atrodo, kad sąjūdiui
nebūtų tikslu, bent tuoje po okupacijos, viesti po
litine partija. Reikia tikėti, kad partijų masė
ir ba to ne kiek ne per mažą. Tačiau ar bevertėta
jų skaidinį dar viena aišinti. Įsivaizduok, kaip poli-
tinė partija, į rietumas ir nesutarimus, savo apim-
tim sąjūdis turėtų susiaurėti. Tokioje padėtyje daug
greičiau, kaip jau yra parodyta nepriklausomo gyve-
nimo pavyzdžiais, jis galėtų kas sukaupiantuokti

tautinės vienybės idėja, kuri yra dabar tikroji jo stiprybė. Be to, sąjūdžio kadra, atpausmas pookupaciniui laikui ir kartu išsiaišymas į svarbią politinę kovą, galėtų duoti permažiausius rezultatus ir žmonių masų kompromituoti tuos didesnius principus, kuriais remiasi sąjūdis. Tai, kitaip sakant, tik trukdytų paties sąjūdžio augimą.

Jeigu sąjūdis nepasiakelbtų politinėje partijoje, tai dar nereiškia, kad jo nariai neturėtų dalyvauti politiniame gyvenime. Tokiu atveju sąjūdžio nariai galėtų priklausyti įvairioms politinėms partijoms ir tuo būdu jam kaip tik stipriau ir plačiau tarpusavyje jungtų. /Panašūs principas kaip buvusioje Šaulių Sąjungoje/. Tie sąjūdžio nariai, kurie nepriklausytų jokiai politinei partijoms, galėtų politiniame gyvenime dalyvauti kaip nepartiniai.

Taigi, man rodos, kad sąjūdis po okupacijos turėtų persiorganizuoti į visuomeninę ar į karišką organizaciją su labai plačia programa, kuri leistų jam bendrauti visais doriciais listuviams, nežiūrint jų politinių bei religinių įsitikinimų skirtumų. Jis turėtų siekti ištisai įtraukti į save ir kitas nepolitines organizacijas, kaip, pav., Šaulių Sąjungą, arba tiesiog su jomis susijungti. Politinėse partijose bei politinių grovių organizacijose /mokyklinėse, jaunimo, profesinių sąjungų ir kt./ sąjūdis turėtų susiviesti su tuo daugiausia narių. Reikia tikėtis, kad toks sąjūdžio veiklos išplėtimas vienu mintim labiau nei kas kitas galėtų pasižadėti tautos vieningumui.

Tai būtų, galėtų būti momentas, kai sąjūdiui būtų tikslu virsti ir politinėje partijoje, bet tai, man rodos, turėtų būti tik tada, jei valdančios partijos prisitų bendradarbiavimo krizę, kokią, pav., matoma kai kuriose Vokarių valstybėse. Labiau toks žygis vertėtų daryti tik tuo atveju, jei sąjūdis, iš tikrųjų, jaustųsi savo mintim ir organizacija apjungiamas žymia dauguma tautos.

Be abeje, svarstant tokius klausimus, kaip čia kalbėjosi, šiuo metu sunku į jausmą tiksliau

atsakyti, aiškiau nežinant atseitės sąlygų. Tikimasi, kad šia meste viena kita mintis galės patarnauti bent kaip priešastis platesnoms diskusijoms. Patin gai sąjūdžio pockupacoinis pereiformavimo klausimas yra tiek svarbus ne tik sąjūdžiui, bet ir visos tos tos atėičiai, kad apie tai turėta pagalvoti visi sąjūdžio nariai, o dėl to viešai pasisakyti bent sąjūdžiui vadovaujantys žmonės.

Gali kam nors pasirodyti, kad šis klausimas gali mas yra perankstyvas. Tačiau atmintim, kad kiekvie- na siaspė mintis turi subręsti iš lėto. Antras da- lykas: atėitis neturi mas, užklūpti nepasirodu- sib.

L I S T U V Y T I S P O L I T I N I O S K L A U S I M A I S

Jais mas, spanda praturtėjus per LMS TB Nr. 3 papildyta A. Kr. l. pirmoje straipsnio autoriumi apgei lestanjant, kad mas, sąžią sąžiais tobūdai vėjiniais galūkais, nesubrandinom lietaviškos vakarų kultū- res, antroje straipsnio autorius vardamas „...ka- kas svarbiai tie masų literatūros ir maso laisvėi- nai, kurie gimė tautos laisvės kovų metu...“, negu- tie, kurie gimė jau aiškioj vakarų įtakoj“ pasako, kaip šie straipsniai vertinti. Iš širo, kai pirmo- jo straipsnio autorius mas vakarų kultūybį atsi- grięs ir i mas, tautos kūrinį LMS masišluosto sąsara, antroje kovų metu gimęta mintis, pasiūventi mē Lietuvai mas turias reikalauti pirmiausia iš savų, ne iš svetimų,“ stato tik šita, klausimas: o kaip mas vertintume ta amerikom, kuris sakyta, jog pasiūventimo šAV pirmiausia turias reikalauti iš savų, o ne iš svetimų; - Lietuviai, šyd, angai, kad ir per šiatuočius su ta šalin susi, yvensniai? Bent mas galva prieš mas, laisvėjim, mas litera- tūros ir maso tenka lengti pale politikos. Ar tik ne tai negėdamas, kad vakaruose, kalbant politikos klausimais, nauštenka vien tik literatūrinio laisvė- jimo autorius paklešęs, dėl ko taip atsako: "Pirmiau

sia dėl dvasinio bankroto, dėl vakarietiškos kultū-
ros liguistumo ir dėl pačią jos pagrindą „spirias“.
Belikus su šia mano prašmatnybe kreiptis pas Ste-
liną premijos, autogius siūlo parymoti „prie ryman-
čio rūpiatojėlio“. etingiam skaitytojai paklausiu,
nuo ten girdisi liūtuviškai: goriau jau su protin-
gu pamesti, negu su kvailiu rasji. Taip ir yra. Krai-
pyti galvą dėl Vakarų pomėgio nevengti pagundą ga-
lima. Tik, prie rymančio parymojus, dėl to iškyla ši
ta tiesa:

„Veinias nuvošęs Kristų ant kalnų, pasilė akse-
ni paversti ašona, o kai užvošė ant bažnyčios, tai
pasilė nuo jos šokti žemėn. Būrdėdami Kristų, ku-
ris žmogų laikė broliu, tariant „šalin gundytojų“,
šandien ragins, jog ne vien nuo kalnų Kristaus bro-
liai valgo duoną, bet šoka net iš kelių kilometrų
sukūdo ant žemės.“

Šita tiesa pasakius, kad ne žmogui – Kristaus
broliui pagundą išvengti, gal ji ne kviečia mūsų
parymoti dėl šitų klausimų: kodėl Vakarai ne vien
Dopenauerio aimanavimus pametė? Kodėl rusai Mark
su apsidžiaugė, lyg anie geleželę rado?

Į pirmą klausimą girdint, kad Vakarai viešpe-
čiais gali gundytojai tarti, dėl antro klausimo ry-
mandinų šalyje girdisi gyva pasaka:

Kai ir babuškos paliko tikros, kad tėvu tegali
būti caras, ją dieduškos vyko pamažurianti į Vaka-
rus. Čia patyrę, kad žmonės, kurie žino savo tėvą, ir
jį gerbia, doriau gyvena už juos, su džiaugsmu gri-
žo į namus. Apidžiaugdami, besiekdami savo sūmį
gerbės, užrūstino carą, ir liko nepažinkais.

Neįprovinuotes padėties akivaizdoje /kad ir
dieduškos, bet caro akysse vaikai/, kaip toki susipe-
šė iki tiek, kad kvankterėjusias tėvai nusuko gal-
vą.

Nusukt nusuko, tik, kaip toki, be tėvo ir nemoka
gyventi /nėra, kas juos dirkū palups/. Irgi kaip to-
ki /išrodinėjusi/būdami, nepilėdami gyventi, pasidė-
rė toki tėvą, kuris, iki tol niekinamas babuškos pa-
vertos batinščomis, ipilietino jas vienišomis moti-
nomis.

Pasiklausius pasakėles, žmogui neišvengiamą pa-

ganda prie politinių klausimų, jungia ir trečią. Kadangi prie to prisidedama, dėl to laikomasi antroje autoriaus pasisakydamas tvarkos.

I. ŽYDŲ KLAUSIMAI

Šitas klausimas idomas vien dėl to, kad jis išjudino ir arabus - džiuganti Kremlinui. Kiek jis idomas mums, tenka žvelgti į istoriją.

Žydų /kaip krikščionias ir musis/ istorija sako, kad nuo žodžio subyrėjus tvirtovių sienoms, jie išliko paties Dievo laiminamoje žemėje. Kilus klausimai, kodėl žydai neišsikėlė toje žemėje, iškilė tiesa: Dievas pažadėjo žmogui atsiųsti išganytoją savo šūnų - žodį. Ventosios /žydų, jau niekinamos/ istorijos tąsa kalba, kad žydai įsigėdė nukryžuoti Dievo šūnų, nukryžavo save.

Nas mus, kitur gyvenančių žydų istorija štai ką sako: panickinę žydai Kristaus tvirtinimą, kad kitos tautos juos tik su svečio drabužiais galės už savo stalo įleisti, žydai išsklydę po pasaulį įsitikino, jog savo viešpatį jie tegali garbinėti tik tos žemės namais, kurioje gimę, augę su kuria susigyveno.

Tad, jeigu patys žydai rogi, kad temoka garbinėti gintosios žemės viešpatį, argi dera ieškoti tarp Lietuvos žemės gimusią savą ir svetimą? Jei gu tai laikytume nukėtosios politikos klausimu, jeigu paprastai kalbant su Lietuva susigyvenusiams žydams pasiūlytume pasaulinio kapitalo pagalba pirktis Lietuvoje gyvenime teisę, argi tapo Kristaus brolio akyse nepalikiamu gundytoju.

Kiek žydai yra linkę į bolševizmą, vargu tai atsiejama nuo jų netekimo savo valstybės. Diekdami tarp tautų, išplatinti kiborą viešpadiams tikruoju Dievu tikėjimo, jiems sunku buvo neišsigaudyti Markso. Tik ką šitas šūnis jiems atnešė, rodo jų šūnbinės pastangos grįžti į jų protėvių prarastą žemę.

Šitas žydų grįžimas mums gražiai, lietuviškai kalba: nemesk kočio dėl takelio. Nas iš musiškių tautos skausmo metu, kad ir verkdamas, kad ir su

skausmu širdyje, kacapedamas neboja kryžuoti už tautos idealus kovojančio, tas su ano metu žydais šaukiasi:

- Prakeikimas tegu kris ant mūsų ir ant mūsų vaikų!

II. DE VAKARŲ KULTŪROS

Kai į pasiūlymą mūsų Rytų ar Vakarų kultūrą im portuoti, gausias atsakymas, jog mūsų tauta jau kaip rasė yra vakarietiška, aišku, aiškoma parimat prie ryšančiojo, kad visa savo didybe iškiltą žmogui Dievo dovana - žodis. Kaip tarp mūsų, gyvenančias ir tarp kitų tautų, jusiai padėjo Čerčiliui, Muneveltui maloniausiai paglostyti Staliną kaip maršalą, už tai šitas savo žodžio visagalybe tautoms tėvu teis tru vien araijos peklojo dvidešimt milijonų. Kai šiandien tas pats žodis /nožinantis jokių sienų/ per radija klausia, o ką Stalinas parodys glosto - mas generalisusiu, tautų tėvas riamoja. Taigi, va, parysojus ir tiki lietuviu:regi žodis švirbliu iš lekia, o jaušiu sugrižta. Tai girdint gal beliktų tikėti, kad žmonijos gyvenimas remiasi lietuviška kultūra, jeigu taip neseniai JTO gen.assemblėjoj anglas nebūtų užkalbinęs Višinskio ta karve, kuri ne galvoja apie pieno davimą, o teriamoja. Argi tai neturi kelti mus šito klausimo:argi ne prieš žmogiškąją kultūrą šiandien iš atkaklių atkakliausiu iširežęs Stalinas beragže aria žemę?

Kad tuo tikėtume, Stalinas 1950m. padarė genialų įnašą į marksistini leninizmą - kalbos mokslu klausimais. Paskelbęs, kad žodis, kaip nekūriantis materialiniu, vertybių, yra bevertis, botago pagalba suvijo savus vaikus kurti rojus - išsikasti Volgos-Dono kanalą. Jį iškasus klauskime: o gal gi tik Vakarų šiuo stebukliu Stalinas negali sužavėti? jei gu, šį kanalą padovanojus šaliai, įvyktų ir antros stebuklas, jeigu išnyktų Berlijos vadovaujami automėš mačikai, argi tada Stalino vaikai už visas dovanas tėvo nebartų?

Ir po šio Stalino beviltiškas riamojimas tai kos xlaikui, iki jo persauklėtas žmogus pradžiugins

ir gerbiantį savo tėvą, mus kviečia pažvelgti į šią istoriją keliais:

Išrovus iš savęs raugėn piktybes, kurios broliui brolii rodė priešais, žmogus apsidžiaugė šeimos laime. Kai šeimos vietoje kukalio, pasivaidišino kviečių duona, jungėsi į giminę. Iš giminį, kilęs tautinis idealas, paliko pagrindą ir Staliną į JTO atvesti.

Ieškant istorinių faktų, kurie parodytų, kaip šis tas idealas pasiektas, prieš mus iškilė Žalgiris: prieš tai regėję mūsų tėvai, kaip Kristaus vardu iš vakarų lyg plicmonys skuba mūsų, išganyti kryžiuočiai, mus paliko regėjimą, kai ir "galvašūdiškieji rytai", sekdami Kristum, rauna kryžiuočius nuo žemės, tarytum iš kviečių rauges. Nesukubėdami su savu geru prasikišti, regisė Napoleono kukalium prašydė jimą už ginstosios žemės ribų. Brasiui pažvelgę gyvenimui į akis, rasime, jog panašūs kaip ankščiau minėti istoriniai faktai privedė žmoniją raut ir carų giminę, kuriai geriausiai sekės valdyti tautas vienintelio tėvo vardu.

Kai po to Hitleris tarė, kad tik viršžmogis gali išganyti tautas, tepalikas liepeniniam raudonam rudo di bima, su visais savo išmintim išduikėjo pele nais. Po to seka nūdiona. Argi vietur siekimas, kitur išsilaukymo reikalas prie botago vairo, neveršia jų bliant taikos svinėliais?

Aiščiai girdėdami ir regėdami beviltišką Stalino riamojimą išradingiausios tautos vardu išganyti pasaulį nuo prisgyventos demokratinės kultūros, mes, kilę padėti Stalinui ne vien iš džia ugamo riau moti, tik demokratinės kultūros ktstovais galim pasisakyti ir sekantysis klausimais.

III. ŠALTIMS IŠKAIČIAVIMAS IR BERTENTAI

Taip siūloma žiūrėti į Vilniaus klausimą. Kadangi pirmojo straipsnio autorius teatstovauja niunberginę nuomonę, belieka žvelgti į antroje tvirtinimą: "žiūrint grina iš praktinio požiūrio, žinoma Vilnius ypatingos naudos mus gal ir nebada". Ka dangi neaiška, ką autorius turi galvoje kalvėdamas

apie "sums", kuriems Vilnius ypatingos naudos gal
ir nešada, belieka lietuviui pirmoje eilėje žvelgti
į tai vadovaujantis šaltu išskaičiavimu.

Savo laiku galėję tikėti lenkai, kad mus į do-
są kelią atvedė apkrykštiję, kilus bolševikiniam
pavojui, legionininkų pagalba siekė mūsų jėgas, kad
bolševizmą izoliuotų nuo demokratinio pasaulio.
Šiuo kartu lenkai, didžiadieniškos atvėsinus lie-
tuviškai, savo kilniai misijai lenkai pasitenkino
vien Vilniaus kraštu.

Šiandien išvalgus pasaulinių įvykių stebėto -
jas regi, kaip, gelbėjantis nuo bolševikinio pavo-
jaus, Japonijoje nepriklausomos Lietuvos pavieškinu
pravesta žemės reforma. Persijos šachas savo že-
mes išdalino valstiečiams po aštuonis ha, nustato
na Egipte vienas savininkui aukščiausia žemės nor-
ma aštuonios dešimtys ha. Kadangi Japonija paverst
bolševizmui neįveikiama tvirtove padojo JAV, argi
negalimas šitas klausimas: ar vakarai ir rytai, saugo
damiesi nuo bolševizmo, ne tada pasekė lietuvišku
keliu, kai pamatė, kokią bolševizmui užtvarą išug-
dė nepriklausomos Lietuvos garantuotas žmogai gy-
venimas.

Tuo šaltojo išskaičiavimo pareinant prie senti-
mentų, pirmoju klausimu kyla: ar legionininkų pa-
galba siekė lenkai apsaugojimo Lietuvoje dvarą
nuo bolševikų, ar tuo lietuvių tautos nebūtų para-
ginę laukti bolševikų išskėstomis rankomis? Iš
čia dėl sentimentų ir šis klausimas: ar sugundę
lenkus regėt daru darbu Vilniaus krašto sulenki-
nimą, ar tuo nesugundysim savo dorybe apdovanoti
ir visą Lietuvą? Kadangi tai žada kaino ir švelio
istorijos pasikartojimą Lietuvoje, tai kas gali
būti tie "sums", kuriems Vilnius gal ypatingos nau-
dos ir nešada? Tai tai bus atsakyta, tenka žvelgti
į kitus klausimus.

IV. DEL ŠLIKIMO Į RYTUS

Paėmus terminą "sivažadiškieji rytai" iš kry-
žiuočių laikų peseklininkų terminologijos, tai
sėjant su mūsų kield¹ neįvertinimo jūros, dar ap-
galėstaujant, kad mes nesubrandinam lietuviškos
kultūros, belieka laukti tvirtinimo,

sud didžiausia mūsų klaidą buvo mūsų niekinas ju-
ros per Baltiją, kad galėjom ramiaučiai vykus pinti,
nes mus ponaėjant kryžiuočiams. Kadangi už šią
klaidą, kad tik gali, bera mus vokiečiai, dėl to be-
lieka antroje autorius tvirtinimas: "Ivojingas
nuo savitos križdioniškos kultūros natūrijimas
ir jos skolinimas iš slavų". Tai kviečia autorius
atsakyti: kuriais dokumentais remiantis galima
rodyti, kad pasiskolinę iš slavų križdioniška
kultūra, prie saulės kalavijuočius mugėm ir
sūkalinis išrovėm iš savo žemės? Taip pat: iš kur
pasiskolinę Kristaus mokymą, iš už savo užstatės
ties "irvintais ir viskračiais išmetėm nokvies-
tais svečiais lenkus, kad jie brovėsi savo "adze
mums šventąja paskelbti?"

Tiesa, daug ko netekę siekdami rytų - slavų pa-
galba įsamiinti savo valstibingumą, tesukurėm tie-
są: kas neklausė tėvo motkos/motinos, tas pakiuo-
jo sausos šakos. "vel įant į tuos, kurių netekom
rytų pagalba, šita tiesa mūsų kalba:

"Beigi, neklausius esomų tėvų mūsų, pomų nuo puke-
jimo trečios dienos grybais neišgelbėję net jų dva-
rai, dar greičiau sušvinkė draugai, kurie šiandien
per bolševikinius aminius šinri į lietuvišką kul-
tūrą, į tą lietuvišką kelią, kurį ir pasaulis regi
teisingiausių bolševizmą, nuo žemės raminant.

V. AR BŪTINA MŪMS LENKŲ DRAUGYSTĖ?

Regint, kad JTO subyrės, kad po sekandio karo su-
sijungusi Rusija su Vokietija maiss tarp jų įsiku-
rusies tautos, su lenkais draugystė mūsų būčina
gal tau, kad ana sąjunga pirmiausia mala lenkiją.
Taip pat, regint, kad tautų sąjunga išdraskė joje
suburtos ir vieni galybei nepalenktos jėgos, men-
ka tėta ir atsispirimo viltis prieš draugystę
su lenkais: ir lietuvis sako, kad prieš vėją nepa-
pūsi. Tik va, kadangi lietuvis ir apie vėjus kalbė
damas tokviečias savo artimą parymoti, parymokinis
ir dėl draugystės - su lenkais, rusiais, žmogum.

Pasatęs Stalinas, kad tautų sąjungą išdraskys

joje suburtos ir vienai galybei nepalenktos jėgos, išardytos tos sąjungos nariai, šūvis susigaudyti, suvyrė bučių - savo konstitucijai. Kai Dievulis davė, tai ne Tik Stalinas nesulaukė iširimo, bet ir patsai su savo bučium įsuko į Tautų Sąjungą, kad iš ten tautų, medžiotoja būtų iš mesta.

Jeigu to nenoria regėti kalbant apie šigoniškas draugystes, tada tenka priminti iš Tautų Sąjungos iškilusių JTO nesavivaldišioms tautoms statusas. Ši statuta, pramatant priemonę atvesti į dorą kelią ir tas tautas, kur galimi visagaliais politiniai plėvės, dėl to dėl draugysčių mes tegalim apsispręsti lietuviškai: ne tik draugausime, bet ir bičiiliausi, mes net ir su rusais, kiek tai nešems mūsų valstybės, kaip JTO nario autoriteto.

VI. BYTPRŪSIAI AR VILNIUS?

Prie tokio klausimo lietuvis galima vesti tik užairšus lietuviška tiesą: nebūk persaldus, -murya, nebūk perkartus, -išspiaus. Kitos išeities lenkai ir nebūtų, jei dėl Bytprūsių, jam pasukdami Vilnių, duotume suprasti, jog dėl Mozūrų mūsų laisva valia su kuo nors kitu pasiderėti. Dėl išspiovimo pavizdėiu mūsų BSSR diplomatas, kuris į įviliota į JTO patsai iš kalio nariai.

VII. BENDRAI DEL SIEMŲ

Prieš pasisakant šiuo klausimu, pirmiausia tenka atsiminti: Lietuvos nepriklausomybės atstatymo laiku demokratinio pasaulio pagrindiniu tikslu buvo apsaugojimo reikalas nuo tiesioginio bolševizmo agresijos. Dėl to ir dėl Vilniaus, taip pat ir dėl Klaipėdos prisijungimo prie Lietuvos, demokratinė žmonija galėjo žiūrėti kaip į tą veiksnį, kuris konkrečiai pasitarnautų jos pagrindiniam interesui. Šai įrodė, kiek galime pasitarnauti vokiškam ar rusiškam išsigimimui, kalbėdami dėl siemų, žvelkime į "aršalo planą. Šadangi jo pagrindiniu tikslu yra apsaugoti žmoniją nuo revoliucinių žudinių susidarymo, dėl to dėl Lietuvos siemų mūsų pašėmra tegali su tapti su demokratinio pasaulio pašėmra. Šita: ka-

angi Vilniaus ir Klaipėdos kraštai tik Lietuvos
aistybės kūne yra gyvoji jos dalis, dėl to jie nei-
galima dirbtinai paversti kokios nors valstybės už-
smau - revoliuciniu židiniu.

DENDRAI DEL STRAIPSNŲ

Apgeilėstaujant, kad mes nesubrandinom lietuviš-
os Vakarų kultūros, po to išmarginus straipsnį po
itininiais plėvėsomis, žalingais deketantais, puegal
iais, čia-su-čia, iškoneveikus net ir tai, iš kur,
endamesi stiprybės, išugdėm ir LLKS spauda, per
uria, ir šiandien lietuvis gali lietuviškai kalbė
i savo žemėje, autorius šaukte šaukiasi paieškoti
r tarp mūsų vėjinių gaidukų. Visgi, nors tai ir
kaudus dejavimas dėl nelaimingo simio, tik, kaip
agundų ir kitus šio klausimu pasisakyti, belieka
veikinti.

Dėl antrojo kad ir tiek: nors straipsnio auto-
ius dėl nedraugumo šaukiasi net atkakluo, bet jo
pisprenđimas parymoti prie kūpintojėlio, mūsų są-
ūdžini žada tie vien literatūrinį ar meninį laimė
imą.

Trečio straipsnio autorius į A atsakytojus krei-
iasi suprašymu: tebūnie tai ta pagunda, kuri, pa-
vietus parymoti prie kūpintojėlio, padėtų mums pa-
isakytį visais klausimais, kaip dera prt. karinin-
ui, kad tuo tikrai prisidėtume prie Partizano le-
endos kūrimo.

.....
V i k r ū n a s

DRL PADEKŲ

Visoje Lietuvoje vieninga kova prieš bolševiz-
mą, iššaukė vieningą Vyriausiąją Vadovybę. Šiai va-
dovybei sudaryti vyko atstovai iš visos Lietuvos.
Tie vyko iš partizaninių eilių pilnai pažinę tas
salygas, kuriose prt. tenka dirbti bei pelnę savų
rolių pasitikėjimą atstovauti juos.
Silaže kitų klausimų Vyr. Vadovybės buvo išvelg-
ta, kad žmogui yra įgimta išvirsinė forme jo dar-

bu atšymėjimas. Taip LLES-je buvo įvesti apdovanojimai. Kai yra LLES narių ir dalyvių darbų įvertinimas siekiant, kad lietuviai vėl galėtų būti savajame kieme viešpatiu.

Kad tai yra kartu ir skatinamoji priemonė ne vienam teko įsitikinti stebint, kaip jautriai reaguoja ir bet kokius žinoma, ne iš blogos valios netikslumą apdovanojime.

Kad nepaniekintumėm tų valios, kuriems patys pareiškėme pasitikėjimą, ir apdovanojimą klausime jų nutarimus privalu pilnutinai įgyvendinti.

LKS ar LKK medaliais apdovanojami asmenys už didesnius nuopelnus tautai ar sąjūdžiui. Kad šie apdovanojimai nematytų savo vertės, bet kartu ir apdovanojami būtų pilnai įgyvendinti, būtina naudotis LLES ATŽEMESJŲ nuostatomis.

Už atliktus darbus, turintius ryšio su išsilaisvinimo kova, vienokia ar kitokia forma padėką reiškimas yra būtinas ir ta prasme, kad jų skaičius vienam asmeniui yra neribotas, o taip pat padėkos gali būti pareiškiamos ir asmenims, turintiems ir sukščiausią sąjūdžio garbės ženklą.

Be to paskutinį kartą dėl apdovanojimų tarsi tau ta per seima, kai turintoji dokumentai bus keičiami konkrečiais garbės ženklais. Šio atveju pareikšti tą padėką turėjimas irgi neįkveikia bereikšmis.

.....

D i e d u k a s

SVESCIUOSE PAS MĀRKULĪ
/IŠ PAŠINTIES SU SĄRŪN/

ne tik bėga, bet ir apsišarojus sušvitus saulutė užraudojo:

- Nėra Sārūno su Miškiniu!..
Paciškėjus, kad jis nepalaukę išvyko pas Mārkulį iš kur vyko į Lietuvos partizanų vadą sąskrydį, beliko laukti įvykių eigos.
Po kelių dienų, kaip šviesiausiai darn, linkama saulutė kvietė pas grįžusį iš viešnagės Sārūną ap-

silankyti svečiu. nurykus teko klausyti - gal pase-
kos...

- Bavašiuojant vieškeliu pamačiau skubandį, sau
lute. Paprašiau šoferio sustoti, begandį, užkalbinu,
- pasitaisydamas tvarsčius, galutinai persikamavu-
sio balsu, kalbėjo šarūnas. Pamačius mus važiuojant,
čia pat išėjo viską, ką Tauto apygardoje patyrė
apie Markulį, apie jo organizuojamą partizanų vadų
suskrydį. Tai išgirdęs šoferis Vitas/tikra pavardė
Butkus/, siūlydamas užstatyti savo šeimą, patarė tus
šiais gandsis netikėti...

Nors rugpiūčio naktis neperilgiausia, visgi už-
teko laiko, kad ji galutinai nulemtų Rytų Lietuvos
partizanų spsisprendimą dėl Markulio. Tai lemėgiau
di tragikomiška kolionės išdava.

Šarūno pasakojimu, važiuojant į Vilnių, šoferis
Vitas nepeprastai tiksliai nurodinėjo net kaimus
kur kurio vado prt. veikis. Daug idomių dalyku papa-
sakojus apie ūlieno vadovaujama prt. veiklą, prava-
žiavus širvintus, atsidūso - apstulėstavo, kad nuo
čia prasideda ruskių valdoma žemė.

Atvažiavus į Vilnių, svečius Vitas nusivedė pas
save. Vos išlipęs iš mašinos, prieš langus pakėlęs
da pirštus, šypstėtojė. Pro langą žiūrėjusi moteris
tai pastebėjusi, dingo.

Sėdus prie pietų, vitas pirmas pareiškė, kadangi
prt. vadaš nuo alkoholio vartojimo susilaiko, dėl to
tesilūgas po vieną kitą stikliuką, dėl apatito. At-
sisakius ir nuo vieno stikliuko, šeimininkas nosi-
priešino.

Po pietų, Vito patarimu, iki jis atvės vadų vadų
Erelį / Markulį /, šarūnas su miškinia išėjo po
miestą, pasidairyti. Pasirodė kiek įtartina, kai prie
katedros daržely pabandžius prisėsti ant suoliuko
atsirado daug uniformuotų ir neuniformuotų smalsuo-
lių. Ne taip jau negstant artimą su ruskais, kad ir
švaigždėtais, draugyste, partizanams beliko kiutinti
į namus. Kelyje irgi kilo įtarimas, kad lydintieji
taikė žingeni partizanų žangeniui.

Šrišus į butą, Vitas pranešė, kad Erelis tik ryte,
prieš išvykstant prisistatys. Po to pakviestė vakarie-

nės. Šiuo kart stales buvo nustatytas visokiais gėrimais. Kai svečiai atsiskė ir su šeimininke susigerti, kai, nebojus ponį užrūstinti, paliko vieną vyrai, nutaikęs proga, Vitas išsivedė Šarūną į virtuvę ir pasiūlė, Miškiniai nematant, atsigavėti. Čero ir čia nelaimėjęs, svečiai gavo minkštą, švėrią lovą.

Nakti Šarūnas pasijuto užgultas. Pajutęs p. voją, pirmiausia siekė devintuko, karij prieš guldamas pasidėjo po pagalve. Ginklo nebuvo. Galikus išmesinti boksininke meną, užgultas pasipurtė ir du uniformuo tūse enkavedistus nubloškė. Prasiidėjus istinėms, lompai švietęs šeimininkes Vitas; pradėjo trauktis už durų.

Juokams laiko nebuvo. Dėl to, vienas karininkus tēškiant į sieną, ant grindų, nuo kitų glėbio pasisaugojant, teko veržtis pro langą. Ar kurio stebuklo dėka, lompai užgesus, šarūnas išstengė iš antro sukūto pro langą iškūti.

- Tas įvyko su broliu Miškiniu, nežinau. Nušokęs ant šaligatvio, iš už žampo mano išgirdau kelis pavienis šūvius, - saulei tekant šarūnas baigė - gal pasaką iš savo kelionės pas "veda", kuris, kas tik matė, tvirtina: Mefistofelio išvaisada, jo švilgsniu veikęs visus, kas tik su juo susitikdavęs. Po metų ir iš Miškinio teko nugarsti:

- Tik perplaukęs per Nerį, kai gavas gal iš velnio kailio pamestas ant kranto švejo kalnžes, tik ta da supratau, kodėl pro langą žiūrėjusi ponis susiraukė, kai Vitas tik du pirštus iškelė.

... Ta proga Vilnius ypatingai laukė Žalgirio.

.....

LLKS PARTIZANO ŽYGLIAS

LLKS Tarybos posėdy iškilus prt. ženklų klausimui, Tarybai atsiskaius priėsti bendru ženklų karij iš prt. dalinių nešiojama, ženklų, neradus tinkamų ir iš tų, kurie įvairių autorių buvo prisiųsti LKPS prezidiumui, ženklui parengti buvo paskelbtas konkursas. Šiuo pateikiu lemiamuosius motyvus, kuriais vadovautasi ženklų parengiant ir jį priimant.

Ženklo pagrindui šalia spalva imta šiuo motyvu: kiek šaliųje kaimo lietuviška gyvenimo meno liko kili ma, lemia šio sąjūdžio išsilaukymą, tiek amžiais nuo priešų valios lietuvių glubojusi šaliųje giria ir pr. pagrindini prieglobstį teikia.

Ieškant pagrindui formai, vadovaujantis himnu, švel gta i praciūti. LMS partizaniniai kovai stiprybės šal tinių regint lietuvių tautos sūnų-dukterų, Vytauto, Kėnasavičiaus, Bielinio, Gražinos ir kt. didybę, šio mo tyvu didybė ryškiausiai išsakoma spinduliais, švie- čiausias mūsų Tėvynei.

Spindulių klausimui susidurus su jų kilimo pagr- rindu, iš lietuviško gyvenimo iškyla kunigaikščiai, bajorai. Iš jų isant dėmesin Jogaila, Pilsudski, gavo si išvada: kas iš t utos šviesos spinduliais kyla ne vien iš tos tautos pagrindą, atsikvelgdami, kam tas pagrindas atrodė per mažas, tie lyg žvaigždės, kildami nuo žemės, atitrūksta nuo tautos gyvenimo. Krotinė išvada dėl to sako: mūsų, kaip ir visų tautų, tautos maris, tuo ir tautos kilimas-siekimas tegali būti proporcingas jos gyvenimo pagrindui. /Priešgint- bybė Hitlerio, Stalino valia tautų kilimas/. Šia sia timi vadovaujantis, aukščiausias tautos maris, oga- nissocijos, sąjūdžio iškilimas matuojamas tautos rea- lia jėga tai aukštybei išlaikyti. Šio pasekoje, deri- nant reikalavimą ir pareigą santyki, nuo aukščiau- sios didybės iki tautos pagrindo kraštų, leidžian- tis įstrizraja, sumoje gaunasi trikampis.

Pastaba: Šia galima nesalonai išvada: kiek nuo pa grinde centro kylančiam pramatoma pri- leidžiama aukšta garbė, galia, teisė, tie- tolatant į kraštus, visa tai mažėja, žė- mėja. Šitai prielaidai atsvara- klausi- mas: kiek tiesi-ji ilgiausie iki aukš- čiausio taško- nuo pagrindo centro, ar nuo jo krašto kilant?

Šita pastaba kėlė klausimas: ko siekiama tautos potencialiai jėgai trikampi kylant į aukštybes, i tai gautas atsakymas: mūsų tautos aukščiausie siekimas yra, buvo ir tegali būti kuo stipriausias patvariausias įsistiprinimas savoje žemėje.

V. BABY
V. BABY

aprendēšams šīs problēmas:

Lietuvīni domā ym jo notīna-veiktintaja. Lietu-
vis artejas ilgāusis tiesiāja-ankšēšausiā teise
ym tee šemēs sūmus. Tuo: iā Lietuviškos šemēs ky-
lanšios kviesos-idiybēs jēkos ir nuo pagrindo cen-
tre trumpāusis tiesiāja siekia to dāngaus, kuris
lietuvī ankšēšausis teise iteistino pavēšios šemēs
savinišku-viešpāšiu.

Iā šis, sīku, gausis entras trikampis: ietivisti
nino i savo šemē prāms. Šitā trikampis, savā pag-
rindā jungis, LLS partisanso šemēle pagrinda iā-
reikštes šalinoju rombu.

Šitas rombas šāndien lietuvīni-partisanai kal-
ba:

a/ kiek didžinojamies lietuvīni, šāndien nuo bol-
ševismo ušienio pagalba siekia Lietuvai ne-
priklāusoms gyvenimo, kiek savo jee šemēj siekda-
mā nepriklāusomībēs, saugojam nuo bolševismo
laisvo gyvenimo kūrybai tautos gyvyšines jēgas.

b/ kiek šventis LL-ju partisanai ankšēšausiāji
je-LLS valis, kuri pagalba vykdydamies ankšē-
šausiā valij, atidoda savo pareigā Tēvy-
nei.

Iāšant konkrētāus atstāymo, nuo šāndien vyhdy-
damies ankšēšausiā valij LL-jas partisansos atiduo-
da pareigā Tēvynei, atostāvu vuntā; kāip ir visis
cešinis, taip ir šāndien didvyris šemēs sūmus vyk-
dydamies pareigā vadovaujasi krikščioniškosios mo-
ralēs principais.

LLS partisanso šemēle tai jēgēybi graūšis
krikščionybēs aiaboliu-kryšium. Šel to švelaus i
praēti, priēš aris iškilio šalimis: lietuviška
krikščionybē, priēš kuris pušlētē vakary krikš-
čioniškas gyvenimas. Šomiant pilvas priēš šitā
lietuviška didybē, iškyla ir šita tiesa: pasaulio
tautā krikščioniškas bendravime dalyvausis su sa-
va kultūra, su savū-lietuviška gyvenimas. /Entras ko
liat bolševikiškas: iāšikus iā tautā komūnistinio
jovais, iā kuris, anot šalino, rusų kalba iāšis pra-
turtėjusi- i rusų kalba neišveršiamais iā pasaulio
tautā, neišveršiamais šodšiais.

Tuo iskyte lietuviško kryžiaus klausimas. Aišku, juo yra rūpintojėlis.

"Prie Kryžiaus Rūpintojėlio"/Nr.3/viršelio antroje pusėje yra brėžinys, kuris buvo komponuojamas prie prt. ženkle. Nuo jo atsisakyta, nes nestitiko ženklui statomą reikalavimą: dėl savo detalių amul kumo sunkiai pagaminamas, mūsų sąlygomis neprektiš kas nesioti, nepatverus.

Apsistota prie Vyčio Kryžiaus. Meninė pusė pa-reikalavo jo stilizuoto.

Spalvų klausimai atstovavo dvi: plieninė-stipry bės, juoda-slaptumas. Lemiamuoju motyvu buvo-Nezino moje Partizano Mūdybė./Net savo gimdytojams jis yra Naktis, Vėjas, Žaibas/.

Aukščiausias pasišventimas-kraujje auka-ženkle išsakyta raudona gija. Šita gija iš stilizuoto Vyčio Kryžiaus iškelia originalą. Meno sodžiu šita gi ja lietuviui-partizanui kalba:

Tada auka yra šventoji mūdybė, kai ją prie tau-tos amžių aukuro atnešei eidamas krikščioniškos mo rales svieciamu keliu.

Ženklų projektai buvo keli. Vieni iš jų atstova vo daugiau meno reikalavimus, antri-realius. Patvir tintas realizinis. Kam prie ženkle parengimo bei jo priėmimo teko bent sodžiu prisidėti, prieš jo patvirtinimą su gilia pagarpa lenkia galvas.

Ženkle rengdama visą savo jaunatvišką-lietuviš kę dvasią išsakė a. a. prtkpt. Naktis. Prieš Jo nema-rų staminimą nulenkime galvas ženkle nesiotojai. Jis karžygiu savo pareiga atidavė Tėvynei.

T U R I N Y S

1.			Pal.
2. Diedukas	4 prt. kerininkus.....	1	
3. Reikvytis	savos dienos viespats....	5	
4. Lietvytis	išsilaisvinus.....	8	
5. Vikranės	Kolitiniais klausimais...14		
6. Diedukas	dėl padėkų.....	22	
7. A	svieciose pas Markulį.....	23	
	liko partizano ženklas..	26	